Hol van Daniel

Ethien Qui

Hol van Daniel

Ethien Qui

Publio Kiadó

2012

Minden jog fenntartva!

Előszó

"*Minden elmesélt történet halhatatlan!*"

Kezdetben úgy hisszük, mi magunk vagyunk a középpontban, az "egyént" tartjuk szem előtt, de ha „makacs és kitartó” tulajdonságok egyesülnek, vagy mert az élet így rendelkezik, végül ez megváltozik. Minden megváltozik! De mi a változás? Hiszen nem ismerjük egymást, nem is ismerhetjük, és mégis közösen utazunk. Remélve, hogy kellemes útitársai vagyunk a másiknak. Talán pont ezért történhet meg, hogy időnként, nem is a magunkét, hanem másvalaki útját tapossuk. Egyszer mindenki elveszettként gondol önmagára. Ahogy idővel hajlamosak vagyunk elhinni azt, hogy megtaláltuk önmagunkat… Van, akinek valóban sikerül, s megérti, mit jelent ez. Van, aki elbukik, és vannak, akik feladják. Utunk során gyakran azt mondjuk, néha hangosan, néha csak odaképzelve, hogy "Igen! Végre! Megtaláltam Önmagam!" , de ezekről a nagyképű és meggondolatlan kijelentésekről mindig kiderülnek, hogy hibásak. Önmagunk előadását tapsoljuk csak meg, a saját színházunkban, az első sorban ülve. Hiszen honnan is tudható

biztosan, hogy "Sikerült? Megcsináltam?", ha nem akkor, ha végigjárod az utad? De mégis, hová vezet ez az út? Talán egy másik világba? Vagy épp vissza önmagunkhoz? Csak akkor derülhet ki, ha nem fordítunk hátat, a félelemtől nem ereszt gyökeret a lábunk, hanem önmagunk árnyékában utazunk a szabadság felé. Hol egyedül, hol útitárssal, hol a búsba kívánva az egész hullámzást. Sok igazságot rejt ez a történet, ami így, ebben a formában csak igazság az igazságokban. Hiszen neked kell megtalálnod a saját kérdéseidre a saját válaszaidat! Minden történet elkezdődik egyszer, Daniel története itt kezdődik...

*

Egy évszázad vége egy történet kezdete. A helyszín Magyarország, egy kis ország nagy múlttal. Őseim emlékeiben és lelkében még úgy él ez a kis ország, mint „A Nagy Magyarország”, avagy a nagy hódítóink gyümölcse, amiből minden itt élő ember nagyot és jóízűt haraphatott. Mára már ez a Nagy-Magyarország Kis-Magyarországgá zsugorodott. Kicsit olyan ez, mint mikor egy gyermek kimegy játszani iskola után. Felszabadultan kiszalad az uzsonnájából megmaradt almával a kezében, egy késő őszi napon. Majd annyira jól érzi magát, hogy nem fogyasztja el az almát, hanem inkább leteszi az ablakpárkányra. Úgy dönt, későbbre halasztja a dolgot. De elfelejti a tervét, és az uzsonnáról megmaradt alma ott marad az ablakpárkányon. Eltelnek hosszú hónapok, véget ér a tanév, elmúlik a nyári szünet, mire a kisfiú újra rátalál az almájára. Viszont addigra az alma teljesen összeaszalódott, szinte felismerhetetlen formát öltve magára. A fiú emlékében még egy „Nagy-Zamatos” gyümölcs

képe él, de az a „Nagy-Zamatos” gyümölcs az időmúlásával „kis fonnyadt felismerhetetlenné” változott.

Itt születtem, ez a hazám, magyar vagyok talán. Ugyanis ebben a Kis-országban sok nép talált menedéket. Élnek itt szlávok, tótok, horvátok, cigányok, svábok és ki tudja még milyen népek ragadtak itt és vettek részt az „aszalódásban”.

A történetem pontosan 1983 telén kezdődött egy kis ország kisvárosában. Nyolc ország folyójának, a Dunának partján. Az első emlékem 2 és fél éves koromban találom, mikor is egy lakótelepre költöztünk, ami jól tükrözte az akkori orosz-magyar barátságot. Hiszen a II. világháborút követően az orosz nép is otthont lelt kis-országunkban, főleg laktanyákat bérelve, idejük többségét egyenruhában töltve. Egy lakótelepi lakást látok az „emlékeim jegyzetfüzetében”, amit "szolgálati lakásként" tartott nyílván akkori kormányunk. Édesapám katonatisztként "szolgálta" a hazát. Édesanyám egy üzletben dolgozott, "ki-szolgálva" az ügyfeleket! Három évvel idősebb lánytestvéremmel, egy társadalmi szempontból "normálisnak" hívható helyzetben nevelkedtünk. Minden természetesnek tűnt, még az sem okozott különlegességet számunkra, hogy bizonyos időszakokban a szüleink furcsán kezdtek viselkedni, értelmetlen nyelven beszélgettek. Néha hangosan, egyre hangosabban, velünk és egymással is. Én úgy gondoltam, ez teljesen természetes. Miért is gondoltam volna másképp, hiszen semmiféle összehasonlítási alapom nem volt.

Egyedül azokat a folyamatosan kiürülő üvegeket és azt az erős illatot nem értettem, ami az üvegekből áradt, és amit a szüleim közelében éreztem.

“Az idő … Gyakran használt szavunk egyike, de az időnek sok sajátossága van, többek között az, hogy soha nem áll meg!”

Szerettem az óvodás éveim, talán mert ott találkoztam az első olyan fogalommal az életben, amit nem értettem, de azonnal tudtam, hogy van, létezik. Ez a fogalom a barátság volt. Ebből a szempontból szerencsésnek tarthattam magam, már ha létezik ilyen hogy szerencse. De a "tény az tény" barátra leltem! Igaz a mondás, miként "gyerekkorban a világ egyre nagyobb, felnőttként egyre kisebb"! Hatalmas volt a lakótelep amin éltünk, hiszen a barátom is "lakótelep-felfedező" volt csakúgy mint én. Az óvoda udvara is tele volt titkokkal, rejtélyekkel, amik csak arra vártak, hogy megtaláljuk őket, és szétkürtöljük a lakótelepen. Ó azok a nagy házak, a játszóterek, az öregek, akik nem szerették a gyerekeket, a platánfák, a rejtekhelyül szolgáló bokorsorok … Ó, az volt a mi birodalmunk! Hamar megtapasztaltuk, nem vagyunk egyedül, és többen is csatlakoztak, felcsaptak "lakótelep-felfedezőnek". Megtaláltuk egymást, nem voltunk elveszve. Furcsa lett volna, ha észrevesszük, abban az akkor még hatalmas világban, de valójában egy apró lakótelepen, hogy a felnőtteknél, valami megmagyarázhatatlan okból kifolyólag, hasonló problémák uralkodnak! Nem vettük észre. A gyerek néz, de még keveset lát. Szeme a kihívást, a rejtélyt, a játékot keresi. Mi „lakótelep-felfedezők” is ezt tettük. Megkerestük a jót, a szépet, az idő sajátos tulajdonságaira pedig fittyet hánytunk!

Bárcsak minden így maradt volna, ha nem is örökre, de tovább, mint ameddig az én életemben tarthatott. A gyermekkor évei hamar leperegtek, hiszen az idő múlásának tényén semmit sem változtatott az, hogy mi erről a tényről

nem voltunk hajlandóak tudomást venni. Bizonyos dolgok rajtunk kívül történnek, nem mi választjuk meg őket, mi egyszerűen csak részt veszünk benne, szerepet vállalunk a történésekben. Sokáig mi csak statisztálunk a saját személyes történetünkben, csak sokkal később válunk mi magunk a főszereplővé!

Nyolc éves koromra már tudtam, mi az az erős illat, mit jelentenek a folyamatosan kiürülő üvegek, a szüleim furcsa érthetetlen beszéde, és megértettem, hogy nemcsak hangosan beszélnek velem és egymással is, hanem kiabálnak és veszekednek. Gyanítottam, ez nem lehet természetes, annak ellenére, hogy szemtanúja voltam, amint a barátaim szülei is hasonlóféleképpen viselkednek egymással és a környezetükkel. Elvesztem .... Hirtelen minden eltávolodott tőlem, minden hideggé és idegenné változott. Fel akartam ébredni ebből az álomból, amiben már nem látom a szépet, az álomból, amiben minden torz és ismeretlen.

Elvesztem… Némán, hangtalanul üvöltöttem ... itt vagyok!!! Nem jött válasz. Nem hallott meg senki! Ott voltam elveszve abban az ismeretlen világban, ahol minden rejtély és titok lett. Valami elkezdődött, valami rossznak a kezdetén vesztem el. A szüleim mások, ismeretlen idegenekké változtak. A világ nőni kezdett, én pedig zsugorodni benne, mintha alma lennék, amit az ablakpárkányon felejtettek. Valami koszos lett, szennyezett. Minden elhalványult és eltűnt! Eltűntek a ruhák, a tányérok, majd a poharak, a testvérem és a szüleim is. Elvesztem...

Idővel megszoktam az ürességet, és nem csak a lelkemben, hanem a gyomromban is. Lassan nem zavart az a

morgó hang sem, ami a gyomrom felől érkezve törte meg a csendet az iskolapadban ülve. Megértettem, hogy a szüleim nem haltak meg, még most is élnek, csak ritkábban találkozunk. De én megtaláltam őket. Mindig ugyanott! Igaz, azzal az erős szaggal és a tömény cigaretta füsttel nem voltam képes összebarátkozni. Lassan mindennapossá vált a jelenség, és talán pont ezért nem is volt már meglepetés, amint hajnalonként felriadtam, ahogy a szüleim alig megérthető (valami titkos) nyelven kiabálnak egymással. Nem sokkal később találkoztam először vele! Soha nem mutatott be egymásnak minket egyetlenegy emberi lény sem. Aki a találkozást szervezte, az élet volt személyesen, amely már akkor is tanított engem. Az élet szervezte a randevút „vele”. Akkor találkoztam először a szerelemmel! A legnagyobb rejtély, a hegycsúcs, amit meg kell másznom, a sziget, amit fel kell fedeznem, a szerelem lett. Első találkozásunk nem olyan volt, mint amire a legtöbb ember számít, és bevallom én is meglepődtem ettől az új, a lelkemet fájón mardosó érzéstől. Találkozásom a szerelemmel más ember szerelme volt. Az édesanyámé! Az idegen férfi és a szülőanyám szerelme a két szemem előtt lobbant lángra. Sokáig nem tudtam mit kezdjek ezzel az információval, de a titok is megérdemli a változást, s úgy döntöttem, segítek a titoknak, és megszabadítom terhétől. Elmondtam apámnak. Apán mindvégig sejtette, homályos látással nézte, mi zajlik körülöttünk. Akkor láttam meg őt először. Őt a „remény-asszonyát", ott tükröződött apám könnyes szemében, aki egész életében menekült az igazság elől és ott a „remény-asszonya„ bemutatott neki, a kedvesének a „félelem-urának"!

Valójában én váltam titokká. Sokáig azt hittem, hogy azért kellett gyerekoromban elvesznem, hogy sok évvel később megtaláljam önmagam.

Lassan minden eltűnt velem együtt és nem csak a lelkemben, hanem a fizikai valóságban is. Egy nap édesanyám is eltűnt! Hiába próbáltam újra megtalálni, sehogy sem sikerült. Az idő, amit az élet jobb kezének hívok, akkor sem hagyott cserben. Két nap elteltével, az első „szomorú-vasárnap" délután anyám megtalált és besétált a nyitott ajtón. Ott ültünk egymás mellett, mégis oly távol egymástól. A múlton rágódtunk, együtt emlékeztünk, és azt hiszem mindannyian legbelül, némán és könnyek nélkül zokogtunk. Nemsokára anyám ismét eltűnt, ezúttal végleg a nyomát vesztettem! Hónapokig nem jött hír felőle. A szent és sérthetetlen, erős illatú, furcsa nyelveket ismerő családunk szétesett és összetört. Én elveszve voltam, és már összetörve is. Apró darabokra törve, szétszóródva a hatalmas világ különböző pontjain.

Megváltozott az élet, a “szomorúság”, akit mindenki jól ismer, hozzám szegődött társul, és úgy döntött, velem marad. Legalább ő nem hagyott magamra. Emlékszem, megváltoztak az illatok is, azt az erős illatot felváltotta egy gyengébb, de zavaróbb illat, ami lassan betöltötte a lakást ahol éltünk. Édesapám, szinte egyfolytában furcsa nyelven beszélt, majd egyre hangosabban kezdett beszélni a testvéremmel. Nemsokára minden visszatért a megszokott kerékvágásba. Én pedig elveszve, összetörve, némán és könnyek nélkül sírtam, akit a szomorúság ölelt magához. Majdnem két év telt el így, és úgy tűnt, hogy a szomorúsággal kötött barátságunk egy életre szól. Egy „szomorú-vasárnap” délután, a nővérem

feladta ezt az életet és arra az elhatározásra jutott, hogy csatlakozik anyám szerelmi életéhez. Megkért, tartsak vele, és én követtem őt. Akkor már nagyon ragaszkodtam hozzá. A testvérem mosolya volt az egyetlen virág a kietlen pusztaságban! Követtem őt, és apám egyedül maradt, mit sem sejtve a magánakciónkról. Hazaérve a munkából, egy üres lakásba érkezett. Rádöbbent, hiába vált szolgává, ma már nincs kit, kiket szolgálnia. Az események felgyorsultak. Képtelen voltam megszokni az új helyzetet, amiről hamar kiderült, nem lesz tartós állapot. Édesanyámék, kénytelenek voltak nagyobb lakást keresni és így kerültem egy „kis-ország” „kis-városának” külső területére. Az volt a harmadik általános iskola, tehát a harmadik osztályközösség, amihez alkalmazkodnom kellett, és ellepleznem a kíváncsi szemek elől, elrejtenem a titkos barátomat, a szomorúságot. Nővérem, akárcsak én, nem volt képes megszokni ezt az új helyzetet, és újabb döntést hozott. Felrúg mindent, továbbáll, és feléget minden hidat maga mögött. Otthagyta az iskolát, és alig tizenhat évesen összekötötte az életét akkori barátjával. „Rémisztő korszak”- én így, de ő egyszerűen „börtönnek” hívja életének ezt az időszakát. Valahol legbelül éreztem, hogy ez egy nap majd bekövetkezik. Sejtettem, hogy jön majd valaki és kitépi azt a virágot a kietlen pusztaságból!

Öt évvel ezelőtt eltűnt egy kisfiú, és öt éve senki sem indult a keresésére! Öt éve élek „Elveszve…”! Az elveszett embert nem motiválja semmi, minimális az érdeklődési köre. Ott érzi jól magát, ahol nem találkozik emberekkel, ragaszkodik a természethez, és mélységesen tiszteli és csodálja Isten tökéletes alkotását, de szentül hiszi, neki ebben nincs helye. Az elveszett ember menekül önmaga elől

és a saját kérdései elől. Minden erejével küzd az elkerülhetetlen ellen. Tudja, egy nap elfárad, leül majd megpihenni, és akkor valóra válnak a félelmei! A betűk szavakká állnak össze, a szavak mondatot képeznek, és megszületik a kérdés, amit soha nem akart hallani a gondolataiban.

Tizennégy évesen ilyen voltam. Nem érdekelt a jövő. A tanulmányi eredményeim romlottak, nem volt életem, sem célom, sem családom, csak a magány és a szomorúság. Na meg néhány gyerekkori barát, köztük az, aki számomra a barátságot és a szeretetet szimbolizálta. Vele jártuk az erdőt, a mezőt, együtt menekültünk. Éjszakánként összeszorított szemmel és a mutatóujjaimmal bedugaszolt füllel aludtam el, hogy sírva riadhassak fel. Statiszta voltam a saját személyes történetemben. Az első szakmám „a nem-lett-szakmám” volt. Abban az évben ingává változtam át. Hol apámnál, hol anyámnál és végül a testvéreméknél töltöttem az éjszakát. Szerettem aludni! Álom lett a valóság és rémálom az életem.

“Elalszom, hogy felébredhessek!”

Az élet jobb keze az asztalra csapott, és én felriadtam! “Kezdenem kéne valamit az időmmel!” Alighogy ezt kimondtam, az élet felkínálta a választási lehetőséget, és én elfogadtam az ajánlatát. Akkoriban már édesapám lerakta azt a gyengébb, de szintén furcsa szagú üveget, s így az az üveg végleg kiürült. Soha nem mondta ki konkrétan, de máig úgy hiszem, csak egy dolgot kért tőlem. Hang nélkül annyit kért, hogy tanuljak. Örömmel teljesítettem a kérést. Iskolába jártam, és felzárkóztam a korombeliekhez. Nem csak mentálisan, de fizikailag is. Kicsi voltam és sovány, de a sport

és a rendszeres étkezés csodát művel az emberrel. Kereskedelmet tanultam, nem azért mert lett volna üzleti érzékem vagy mert az volt az álmom, hogy én a kereskedelemben tevékenykedjek majd a jövőben. Sokkal inkább, mindössze ez tűnt jó iskolának. Teljesíteni akartam apám kérését, aki mindennel támogatott ebben a feladatban, amire csak szükségem volt. Eltelt újabb két év, és ennyi év menekülés után, talán nem meglepő, hogy elfáradtam. Le kellet ülnöm, meg kellett állnom, hogy majd újból útra kelhessek, de ezúttal már a saját utamon. Akkor kaptam meg a főszerepet életem filmjében. Át kellett gondolnom a forgatókönyvet, és meg kellett értenem a nekem írt szerepet, hogy hitelesen játszhassam azt el. Akkor ott, azon a padon, a betűk szavakká forrtak és a szavak mondatokká, kérdő mondatokká. Belekerültem egy körbe, a „Miértek” és „Hogyanok” körgyűrűjébe! Ott ültem hű barátommal, a szomorúsággal, míg rám esteledett.

“Megértettem, hogy nem értek semmit!”

A Pad

Azon az őszön, elkezdődött a történetem, az életem meséje! Az a pad várt rám és én rendszeresen látogattam őt. Soha nem hittem volna, hogy egy egyszerű tárgy, egy élettelen pad lesz az iskolám! Ott üldögélve, sok kérdés született meg bennem. Elkezdődött a belső építkezésem! Volt is rá időm, és talán nem is bántam azokat a magányos őszi napokat. Mindig megcsodáltam a lenyugvó napot. Akkoriban egy tanfolyamra készültem, ami akkori hitem szerint megoldás lesz a „nagy társadalmi” beilleszkedésemhez. Egy

évig ültem „A Padon”.

Tanfolyam mellett, kívülről nézve teljesen üres, szürke hétköznapi életem mellett én iskolába jártam. Minden délután elmentem és leültem a padra! Rossz tanuló voltam. Nem értettem az égvilágon semmit. Hiába magyarázta az élet, én akármilyen szálon indultam el, remélve, hogy megtalálom a jó megoldást, mindig ugyanoda tértem vissza. Akkor láttam meg azt, amit mindenki tud, de legtöbbünk csak használja, de nem érti. Hiszen csak egy hasonlat, amit igyekszünk elképzelhetővé varázsolni az elképzelhetetlent. Akkor ott, a végső kétségbeesésem közepette megláttam az utat!

Az első lecke: „Kelj fel és járj!”

Rájöttem, hogy ott ücsörögve az élet iskolájában azon a padon, és megfigyelve a környezetemet, átértékelve az addigi életem eseményeit, nem végzem el ezt a „sulit”. Akkor hoztam egy döntést, hogy bármi is történik, bármilyen árat is kell fizetnem érte, de felfedezem önmagam, és megértem az életként elhíresült folyamatot! Nem tudtam, mire, vagy kire hallgattam. Még megfogalmazni sem voltam képes az érzést, ami erre a döntésre késztetett. Ez az elhatározás, ez a döntés felgyorsította az eseményeket! Fizikailag is, de lelkileg és mentálisan is elindultam életem útján, elkezdtem az írást, életem regényét. Az élet jó tanár, a legjobb! Felajánlotta segítségét, és én igent mondtam. Cserébe ő segítségemre küldte a gyerekkori barátaimat, akiktől akkoriban kezdtem eltávolodni. Az életem tizenhét éves korom nyarára, kezdett hasonlítani egy tizenhét éves fiú kamasz éveire. Viszont a kérdéseim ott voltak. Szűnni nem akarva, visszhangként ismétlődtek.

Halkan lázadtam. Halkan, hiszen pontosan nem is tudtam, mi ellen lázadok. Éreztem, hogy ki kell tartanom, ellent kell állnom! A csendes lázadásomat a vállig érő hajam, alternatív stílusom és bármennyire is hihetetlenül hangzik, de az abszurd poénjaim tükrözték leginkább! Életem utazásának eszköze egy szekérhez volt hasonlítható, melyet négy ló húzott és az élet hajtott. A lényeg az volt, hogy haladt! A négy ló közül kettő vadló volt, a másik kettő (köztük én is) szelídebb fajta. Ezért volt ez a szekér gyorsabb, mint a többi. De egy nap az egyik ló megbokrosodott, mikor meglátott egy gyönyörű kancát, és a szekér felborult!

Megláttam egy a lányt a parton, és valami megmagyarázhatatlan erő kerített hatalmába. Szinte hallottam amint egy hang azt mondja: „Vigyázz rá, óvd őt, amíg csak bírod!” Hallgattam a hangra, hiszen oly tisztán szólított meg. Abban a tikkasztó nyári napban, a változás hűsítő szele megsimogatta az arcom. Még jó, hogy a vadak-vadját, a szórakozó helyek koronázatlan királyát az élet a kezdetek-kezdetén mellém rendelte segítségül! „Z” a vihart keltő kék tekintetével képes volt minden nőt meztelenre vetkőztetni. Szélvihart létrehozni. Barátaim és én ezt követően minden szabadidőnket az élet apró örömeinek szenteltük. Partik, alkohol és nők. De újból és újból megjelent, felbukkant Trixy, az a lány a partról. A hang egyre erősebben súgta: „Vigyázz rá!”, „Óvd őt!”. Trixy, „Z” vihara után ismét felöltözött, és úgy döntött velünk tart. Gyenge voltam, de azzal a kis erőmmel is igyekeztem őt megóvni. Hiszen akkor már tudtam, hogy az idő bal keze mindenkit megragad, vagy épp elragad egyszer!

“Az idő az egyik legnagyobb ajándék!”

Életemben sokszor változtam “szellemmé”. Először Trixy miatt éreztem úgy, hogy szellemmé kell válnom. Pedig valójában ő volt a kísértet, aki megkísértett. Trixy eltűnt. Az élet azon kívül, hogy a legnagyobb tanítómester, ő rendelkezik a világon a legtöbb humorérzékkel is. Én akartam eltűnni a kísértet helyett. Kudarcnak éltem meg, úgy éreztem, nem tudtam megóvni őt! Egy távoli helyre került száműzetésbe, ahová a nevelő- szülei száműzték. Trixy elveszett! Elveszett, akárcsak én ...

Tudtam, nem mehetek utána, és talán hiába várnám őt vissza. De időnként a Duna- parton sétálva a folyó a partra sodort egy-egy palackot, benne egy üzenettel Trixytől. Mindig jelezte, hogy jól van és gondol rám. Ez volt az első kör, amit tettem a kérdések körgyűrűjében! Az idő sajátosságai kijátszhatatlanok.

Ahogy az élet szünet nélkül folytatódik, úgy én is, de felgyorsult ritmusban haladtam tovább a barátaimmal együtt. Új ismerősök, új helyzetek, lányok és lányok, és megint lányok. Ezek jellemezték a napokat. Nem sokkal ezután Trixy újból megjelent. Szebb volt és erősebb, és én megint hallottam a felszólítást: „Óvd őt”! Azon a napon Trixy és én úgy döntöttünk, együtt haladunk tovább. Az első pár közös lépésünket óvatosan tettük még meg. Tipegtünk, mint két újszülött kézen fogva. Majd Trixy sietni, sőt rohanni kezdett, én meg futni utána. Megértettem, hogy Trixy minden erkölcsi normát átgázol, és velem együtt eltapos! Hagytam, hogy kihasználjon. Életében én voltam a biztos pont, a hely, ahol megnyugodhatott, a pap, aki feloldozta a bűnei alól. Egy láthatatlan kés volt a kezében, amivel nagyon jól bánt. Soha nem láttam megvillanni a kés pengéjét, de a szúrását mindig

éreztem. Pengéje egyre többször és egyre mélyebben fúrta be magát a mellkasomba. Míg végül elviselhetetlenné nőtt a fájdalom. Talán ha valóban pap lettem volna, akkor megpróbáltam volna kiűzni belőle az ördögöt. Az általam szabadon engedett önzőségét!

Trixy mindig eltűnt, de én mindig megtaláltam őt. Furcsamód, mindig ugyanott! Igaz, azzal az erős szaggal és a töménytelen cigarettafüsttel nehezen tudtam összebarátkozni, de kárpótlásul ott volt a hangos zene és az egymást lökdöső átláthatatlan embertömeg. Az egyik ilyen gyakran ismétlődő nap, mikor „Trixy-felfedező” -nek álltam, ő a szokásosnál is ridegebben viselkedett. Éppen jól érezte magát, nem volt szüksége a biztos pontra, legkevésbé a feloldozásra.

Két év alatt a lehető legmélyebbre süllyedtem. Elveszett ember, kitől mindent elvettek! Eljött a nap, mikor elfogyott az erőm, a nap, mikor már nem óvhattam őt tovább. Elmentem a padra, az életem iskolájába. Ott ültem egész éjjel, saját dolgozatom hibáit javítgatva. Megértettem, hogy bizonyos dolgok rajtunk kívül történnek. Mindegy kié a főszerep. Úgy gondoltam, túl kell esni az ilyen és ehhez hasonló negatívumokon. Arra viszont még nem tudtam a választ, hogy miért? Ismét fel kellett állnom és tovább kellett mennem! Akkor éjjel csak egyetlen pillanatig, de megláttam az összefüggéseket, az élet törvényeit, és éreztem, hogy még sokat kell tanulnom ahhoz, hogy tisztán értsem őket. Életem értelmet nyert és nevet kaptam, a név pedig Daniel lett! Így kezdődött a felfedező expedícióm, aminek én voltam az egyetlen szereplője. Néha viszont Trixy ágyában tértem magamhoz és hallgattam, amint a múlt érces hangján jó éjszakát kíván. Életem ritmusát tovább gyorsítottam, nők

jöttek és mentek az életemben. Nem maradtam meg senki mellett sem, de azt sem vártam meg, hogy bárki is érzelmileg kötődni kezdjen hozzám! Nyitottnak kellett maradnom, kötöttségek nélkül, hogy hű maradjak önmagamnak tett ígéretemhez.

Az Ismerkedés Művészet

Az embert talán legjobban a tengerparti cölöpházakhoz lehetne hasonlítani. Kívülről nagyon hasonlóak vagyunk, ugyanolyan alappillérekre épültünk. Csakúgy, mint a tengerparti cölöpházak. Ha belépsz az ajtón, akkor látod igazán mi is a különbség! Az ember pont ilyen. Alapjaiban hasonló, de részleteiben nagy eltérések vannak. Éppen ezért nem nagy feladat a másik ember lelkét megsebezni. Meglátni sem túl nehéz, de hogy valaki saját döntéséből mutassa nekünk a lelkét, és ő kérjen meg arra, hogy érintsük azt meg, az már a művészet! Nem nehéz lehúzni egy szép lány bugyiját, és én nem is harcoltam ezért. Sokkal jobban tetszett, ha az a bugyi magától kerül le!

Visszatérve a házhoz, talán felmerült a gondolat, hogy miért pont ez a hasonlat. Miért pont házhoz? Sokáig nem is jutott eszembe ez a kérdés, teljesen természetes volt számomra, de egy nap megkérdezték tőlem. És mint mindig, a betűk hamar válasszá rendeződtek. Az embereknek a ház nyújt menedéket, ahogy az ember nyújt menedéket a lelkének. Ha veszünk egy, a társadalom szempontjából „normális” emberi életet, és jobban megvizsgáljuk, azt tapasztaljuk, hogy életünkben van egy bizonyos mesterséges sorrend! Hogy ez egy egész életre kiterjedő sorrend-e, az

mindenféleképpen az egyéntől függ, és természetesen a rajtunk kívül történő események is befolyásolják. Ha ezt így ki lehetne jelenteni, akkor mindössze annyit kéne mondanom: hiszek a sorsban! A sorsban, a nagy kérdés egyszerű válaszában, ami annyi embert foglalkoztat.

Na de mi is ez a sorrend, miért van rá szükség? Tényleg szükség van rá? A tudomány mai állása szerint, 6-7 éves korban kezd kibontakozni a személyiségünk. Az, hogy milyen gyorsan, mekkora mértékben, de sokkal fontosabb, hogy milyen irányba fejlődik tovább, ez szintén elsősorban egyénfüggő. Vannak emberek, akiknek egész életét meghatározza ez a bizonyos mesterséges sorrend. Kezdetben a sorrend nagy előnyünkre válik. Megszületünk, a környezetünkből érkező ingerek segítségével tanulni kezdünk. Egyre többet tudunk meg a létezésről. Persze mindig csak annyit, amennyire szükségünk van. Ezt szoktuk felhőtlen gyermekkornak is hívni. Ezt a kifejezést már mindenki hallotta, és egyszer, de gyanítom sokkal többször használta is. Talán úgy lehetne legjobban megfogalmazni a sorrend első szakaszát, azaz a felhőtlen gyermekkort, hogy kezdeti segítség! Azt mondjuk, és el is hisszük, hogy a gyerekkor meghatározó fontosságú az életünkben. De most is előbukkan a „miért” kérdés!

Egy kiegyensúlyozott, megfelelő ütemben növekvő ember, a felhőtlen gyermekkorra visszagondolva, akaratlanul is rengeteg erőt merít, mikor a szükség megkívánja. Persze itt megint az asztalra csap az idő bal keze, és mi lassan, de biztosan növekszünk. Elérve egy bizonyos kort, olyan dolgokkal találkozunk, amik rákényszerítik a személyiségünket a fejlődésre. Ezek az ingerek már nem csak

a szűk, közvetlen környezetünkből érkeznek, hanem környezetünk minden irányából. A kamaszkor kezdeténél, sok negatív dologgal találkozunk, kezdjük érzékelni a problémákat! Olyan tényeket, amik addig nem is léteztek a számunkra, észre sem vettünk őket. Az, hogy kivel, mikor történik ez meg, az változó. Biztos vagyok benne, hogy te is találkoztál olyan személlyel, akinek gondolkodásmódja, harminc- negyven évesen sem sokban tért el egy kamaszodó ifjú gondolkodásától. Van, aki létezésének ebben a stádiumában megragad, megreked. Tételezzük fel, ez a meg nem nevezett személy, akinek a sorrendjét építjük, tovább jutott. Találkozott a szükséges rosszal, ami a személyisége fejlődésének kulcsfontosságú eleme, azaz a jó szolgája. Megtette az önfelfedezés ösvényén az első lépést! A sorrend, társadalmi szempontból azonos sebességgel alakul, mint természeti szempontból nézve. Társadalmilag is meghatározott lehet, gyakori esetekben maradandóan. Gondolok itt a pályaválasztásra, az érdeklődési kör kialakulására és természetesen a kapcsolatteremtés, az ismerkedés képességének a kialakulására. A másik oldalon, természeti megközelítésből, vagy nevezzük inkább érzelmi területnek, a sorrend még mindig dominál. Az első szerelem, ami a listán következőként szerepel. Egy új érzés, amivel találkozni kell, meg kell tapasztalni, fel kell fedezni a kémia okozta szerelem érzetét. Ezt csak olyan mértékben élhetjük át, amire akkor, ott képesek vagyunk. Hiszen érzelmi téren is tovább fejlődhetünk. Na persze java részt ez nem így alakul.